

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/21/2021
Identifikačné číslo spisu: 8118208948
Dátum vydania rozhodnutia: 19.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8118208948.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu DS service, s.r.o., so sídlom Kopčianska 10, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 36 842 303, zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Kahancom, so sídlom v Prešove, Vájanského 33, IČO: 42 084 792, proti žalovanému PHARMACY - VV, spol. s r.o., so sídlom Čapajevova 23, 080 01 Prešov, IČO: 45 372 799, zastúpenému advokátkou JUDr. Lýdiou Farbakyovou, so sídlom v Prešove, Floriánova 12, IČO: 37 783 319, o zaplatenie 770,03 eur, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/45/2020-268 z 22. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 24Cb/178/2018-215 z 8. januára 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 770,03 eur, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že z predložených listinných dôkazov, z výpočtov úrokov z omeškania, v spojení s nespornými skutočnosťami mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu dodával žalovanému do „Lekárne Schneider“ tovar (lieky, zdravotnícke pomôcky a iný zdravotnícky materiál) v období od 5. marca 2018 do 26. apríla 2018 v celkovej sume 48 254,33 eur. Za dodaný tovar bola žalovanému dňa 12. marca 2018 vystavená faktúra č. 8041611 na sumu 8 276,18 eur s dátumom splatnosti 10. júna 2018, dňa 19. marca 2016 faktúra č. 8045728 na sumu 12 573 eur s dátumom splatnosti 17. júna 2018, dňa 26. marca 2018 faktúra č. 8049989 na sumu 8 808,14

eur s dátumom splatnosti 24. júna 2018, dňa 29. marca 2018 faktúra č. 8055119 na sumu 2 210,05 eur s dátumom splatnosti 27. júna 2018, dňa 9. apríla 2018 faktúra č. 8057868 na sumu 8 814,03 eur s dátumom splatnosti 8. júla 2018, dňa 16. apríla 2018 faktúra č. 8062940 na sumu 6 390,33 eur s dátumom splatnosti 15. júla 2018, dňa 23. apríla 2018 faktúra č. 8069326 na sumu 1 217,98 eur s dátumom splatnosti 22. júla 2018. Splatnosť jednotlivých vystavených faktúr bola 90 dní od ich vystavenia. Posledná bola splatná dňa 22. júla 2018, dňom 23. júla 2018 sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením poslednej vystavenej faktúry. Ďalej mal za preukázané, že žalovaný uhradil istinu pohľadávky vo výške 48 254,33 eur úhradami na účet veriteľa dňa 10. septembra 2018 a 5. novembra 2018, teda po podaní žaloby a po dátume splatnosti jednotlivých faktúr. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že dňa 24. septembra 2019 bola medzi pôvodným žalobcom a spoločnosťou DS service, s.r.o. uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok vo výške 2 314 628,54 eur, súčasťou ktorej bola aj pohľadávka, ktorá je predmetom tohto sporu. Konštatoval, že pohľadávka je v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok identifikovaná číslami jednotlivých faktúr. Žalobca žiada od žalovaného zaplatiť ostávajúcu časť pohľadávky vo výške 770,03 eur, pri výpočte ktorej vychádzal z výšky kapitalizovaných úrokov z omeškania zo sumy 48 254,33 eur od 26. júla 2018 do 10. septembra 2018 a zo sumy 16 422,34 eur od 11. septembra 2018 do 5. novembra 2018.

3. Za spornú súd označil aktívnu legitimáciu žalobcu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ako aj výšku žalobcom uplatňovaných kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 770,03 eur. Zmluvu o postúpení pohľadávok posúdil súd prvej inštancie ako platnú, pričom vychádzal z toho, že zmluva jasne vymedzuje postúpenú pohľadávku, postupcu, postupníka, dlžníka. Výslovil záver, že žalobca ako postupník má nárok aj na príslušenstvo postúpených pohľadávok, teda na úroky z omeškania. Uviedol, že hoci jednotlivé prílohy zmluvy nie sú očíslované, ani každá strana samostatne podpísaná, konkrétne faktúry sú jednoznačne identifikovateľné a potvrdzuje to aj oznámenie právneho predchodcu žalobcu o postúpení pohľadávky, pričom zákonná požiadavka písomnej formy zmluvy je dodržaná. Výslovil názor, že žalovaný nemá právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok.

4. Ďalej konštatoval, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania žalovaného, bola vo výške 0%, výška úrokov z omeškania v obchodnoprávnom spore predstavuje hodnotu 9%.

5. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že žalovaný bol v zmysle nároku žalobcu v omeškani so zaplatením faktúry č. 8041611 na sumu 8 276,18 eur od 26. júla 2018 do 10. septembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 93,87 eur), faktúry č. 8045728 na sumu 12 573,00 eur od 26. júla 2018 do 10. septembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 142,60 eur), faktúry č. 8049989 na sumu 8 808,04 eur od 26. júla 2018 do 10. septembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 99,90 eur), faktúry č. 8055119 na sumu 2 210,05 eur od 26. júla 2018 do 10. septembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 25,06 eur), faktúry č. 8057868 na sumu 2 210,05 eur od 26. júla 2018 do 5. novembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 221,67 eur), faktúry č. 8062940 na sumu 2 210,05 eur od 26. júla 2018 do 5. novembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 160,72 eur), faktúry č. 8069326 na sumu 2 210,05 eur od 26. júla 2018 do 5. novembra 2018 (výška súdom vypočítaných kapitalizovaných úrokov z omeškania 30,63 eur), výška kapitalizovaných úrokov tak v zmysle výpočtov súdu predstavuje sumu spolu 786,36 eur, v zmysle výpočtov žalobcu 774,08 eur. Pri určení posledného dňa omeškania so zaplatením dlhu sa súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, že deň pripísania dlžnej sumy na účet veriteľa je zároveň posledným dňom omeškania dlžníka, vychádzajúc z logiky veci, že ak dlžník uhradí svoj dlh veriteľovi v prvý deň omeškania, tento deň je prvým a zároveň aj posledným dňom jeho omeškania.

6. Poukázal na to, že v prípade výpočtu podľa argumentácie žalovaného (posledný deň omeškania 9. septembra 2018, resp. 4. novembra 2018) predstavuje výška kapitalizovaných úrokov z omeškania podľa výpočtov súdu 774,45 eur, čo je o 4,42 eur viac, ako si nárokuje žalobca. Ďalej uviedol, že sa navyše, žalovaný sa so zaplatením jednotlivých dlžných súm dostal do omeškania skôr (prvá faktúra bola splatná dňa 10. júna 2018, posledná 22. júla 2018). Skutočná výška kapitalizovaných úrokov z

omeškania je ešte vyššia, súd však žalobcovi nemohol priznať viac, než žiadal, preto rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 770,03 eur.

7. Konštatoval ďalej, že si žalobca v podanej žalobe uplatnil aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a keďže bolo preukázané, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne, súd mu tento nárok priznal vo výške 40 eur ustanovenej nariadením vlády SR č. 21/2013 Z. z.

8. V súvislosti s nárokom na náhradu trov konania uviedol, že žaloba bola podaná dôvodne, žalobca sa legitímne nechal zastupovať právnym zástupcom realizujúc svoje právo na súdnu ochranu. Časť dlžnej sumy bola uhradená po podaní žaloby, ostávajúca suma príslušenstva nebola uhradená, úkony právneho zástupcu žalobcu boli vykonané účelne a priamo úmerne k účelovej procesnej obrane žalovaného. Konštatoval, že sa rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania riadi zásadou úspechu sporovej strany a poukázal na to, že sa navyše nejedná o spotrebiteľský spor, resp. o spor s ochranou slabšej strany. O trovách konania rozhodol podľa § 255 odsek 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V spore bol plne úspešný žalobca, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7Cob/45/2020-268 z 22. septembra 2020 rozsudok súd prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

10. Odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku uviedol, že prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie považoval za zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia za majúce podklad v zistení skutkového stavu. Uviedol, že sa na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednáwanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovanému.

12. V prejednáwanej veci mal za nepochybne preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a.s. dodal žalovanému tovar v celkovej sume 48.289,61 eur (lieky, zdravotnícke pomôcky a iný zdravotnícky materiál), ktorý bol žalovanému fakturovaný faktúrami pod č. 8041611, 8045728, 8049989, 8055119, 8057868, 8062940 a 8069326 tak, ako to správne špecifikoval súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia. V závislosti od toho pohľadávka vo výške 48.254,33 eur (po vystavení dobropisov C896858 -12,60 eur a C915034 -22,68 eur) bola zmluvou o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018 spolu s ďalšími pohľadávkami postúpená pôvodným dodávateľom - veriteľom (spoločnosťou PHOENIX - Zdravotnícke zásobovanie, a.s.) žalobcovi. Jednotlivé pohľadávky sú špecifikované v prílohe k tejto zmluve o postúpení pohľadávky, pričom sú špecifikované číslom dokladu, číslom faktúry, typom dokladu, názvom spoločnosti, názvom lekárne, mestom, celkovou hodnotou, ostávajúcou sumou k úhrade, dátumom vystavenia a dátumom splatnosti faktúry.

13. Poukázal na to, že oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému prostredníctvom poštového doručovateľa odoslané dňa 2. októbra 2018 spoločnosťou PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a.s. s tým, že zásielka bola uložená na pošte dňa 3. októbra 2018 a dňa 24. októbra 2018 bola vrátená odosielateľovi z dôvodu, že nebola prevzatá v odbernej lehote. Pri doručovaní uvedenej písomnosti (oznámenie o postúpení pohľadávky) ide o doručovanie tzv. hmotnoprávných úkonov. Hmotnoprávne doručovanie listín upravuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu keď jej dôjde.“ Pri hmotnoprávných úkonoch a ich

doručovaní sa teda nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie doručovanej písomnosti. Občiansky zákonník v tomto smere vyžaduje (predpokladá), že prejav vôle dôjde adresátovi (neprítomnému), t. j., že sa dostane do sféry jeho dispozície (objektívna možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky). Práve týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Poukázal na to, že právna doktrína a ustálená súdna prax pod takouto možnosťou chápu okrem samotného prevzatia písomnosti aj prípady, kedy doručením listu obsahujúceho hmotnoprávny úkon do poštovej schránky (sídla adresáta), resp. hodením oznámenia zo strany poštového doručovateľa o uložení zásielky, nadobudol adresát objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. V súvislosti s tým dal odvolací súd do pozornosti napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/268/2011 zo dňa 8. júna 2011, či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28. januára 2011. Vyslovil názor, že opačný výklad by viedol k neudržateľnému stavu, a síce, že adresát bezdôvodne (svojuvoľne) odopieral prijatie (prevzatie) písomnosti, v dôsledku čoho by odosielateľ nemal objektívnu možnosť doručiť takúto písomnosť adresátovi zásielky. Žalovaný mal teda objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky už dňa 3. októbra 2018, kedy bola táto zásielka uložená na pošte, a preto účinnosť tohto hmotnoprávneho úkonu nastala už okamihom, kedy sa predmetná zásielka dostala do dispozičnej sféry adresáta - žalovaného.

14. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že časť pohľadávky (faktúry č. 8041611, č. 8045728, č. 8049989, č. 8055119) bola v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky už uhradená a tak nemohlo dôjsť k jej postúpeniu vrátane príslušenstva, odvolací súd uviedol, že práve pri týchto pohľadávkach (faktúry č. 8041611, č. 8045728, č. 8049989, č. 8055119), ktoré žalovaný uhradil dňa 10. septembra 2018, bolo na žalobcu ako postupníka postúpené len príslušenstvo týchto pohľadávok, t. j. úroky z omeškania, čo jednoznačne vyplýva z prílohy oznámenia o postúpení pohľadávky z 1. októbra 2018, že predmetom postúpenia vo vzťahu k tam uvedeným pohľadávkam (faktúry č. 8041611, č. 8045728, č. 8049989, č. 8055119) je len ich príslušenstvo, keďže k úhrade istiny došlo dňa 10. septembra 2018. Vo vzťahu k ďalším žalobou uplatneným faktúram boli predmetom postúpenia tak istiny, ako aj ich príslušenstvo. Predmetom postúpenia na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24. septembra 2018 bolo aj príslušenstvo žalovaných pohľadávok. Zdôraznil, že aj keď sú úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky, sú samostatným hmotnoprávnym nárokom, samostatne uplatniteľným a disponovateľným.

15. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nemal pochybnosti o platnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018, ktorá má všetky náležitosti určitého a zrozumiteľného právneho úkonu v zmysle § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka (§ 1 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka) a konštatoval, že neplatnosť takejto zmluvy z dôvodu nejasnosti, nekonkrétnosti, či neurčitosti nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že integrálnou súčasťou tejto zmluvy bola príloha č. 1 s náležitou špecifikáciou jednotlivých pohľadávok a adresnosťou jednotlivých pohľadávok. Túto neplatnosť zmluvy nemožno vyvodiť ani z okolnosti, že v zmluve bola uvedená globálna suma predstavujúca celkovú čiastku 2.314.628,64 eur, nakoľko bližšia špecifikácia čiastkových pohľadávok je uvedená v predmetnej prílohe. Okolnosť, že táto príloha nie je očíslovaná alebo datovaná a podpísaná zmluvnými stranami nemôže mať za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky (vrátane predmetnej prílohy), pretože so zreteľom na všetky okolnosti, ktoré boli v tomto konaní zistené, je nepochybné, že ide o prílohu k zmluve z 24. septembra 2018 o postúpení pohľadávky a sú zrejmé aj konkrétnosti, ktoré sa týkajú žalovaného, teda dlhov, vyplývajúcich z neuhradených faktúr za dodané lieky a zdravotnícky materiál.

16. Súd prvej inštancie uzavrel, že všetky tieto okolnosti správne zistil tak v rovine dlžnej istiny, ktorá bola pôvodne predmetom tohto konania (nezaplatených zostávalo 48.254,33 eur istiny k 8. augusta 2018, teda ku dňu podania žaloby), ako aj v rovine úrokov z omeškania, ktoré boli súdom prvej inštancie ustálené na sumu 786,36 eur a priznané v žalobcom žiadanej výške 770,03 eur.

17. Zdôraznil, že ani samotný žalovaný výšku dlžných súm a predovšetkým tej časti, ktorá v súčasnosti zostala predmetom konania, teda úrokov z omeškania nespochybnil, pričom v zmysle vyššie uvedeného jeho argumentácia týkajúca sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v nadväznosti na údajné vady

v prílohe č. 1 k tejto zmluve nepovažoval za dôvodnú v rovine možného privodenia iného rozhodnutia v prejednávanej veci, než k akému došiel súd prvej inštancie. Predmetná zmluva o postúpení pohľadávky všetky náležitosti zrozumiteľného a určitého právneho úkonu oprávňujúceho postupníka požadovať plnenia vyplývajúce z tejto zmluvy.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal s tým, že výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, z obsahu ktorého vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že nedostatočným odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), ktorého súčasťou je právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Obidve rozhodnutia dovolateľ označil za nemajúce dostatočné, logické a zrozumiteľné odôvodnenie, v dôsledku čoho sa stali nepreskúmateľnými. Namietal, že súd prvej inštancie úplne ignoroval skutočnosť, že k čiastočnej úhrade pohľadávky došlo pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky a to ešte dňa 10. septembra 2018, ignoroval § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka z pohľadu určitosti pohľadávky a to ak časť bola uhradená ešte pred postúpením pohľadávky, úroky z omeškania, ako príslušenstvo pohľadávky, museli a mali byť v zmluve o postúpení pohľadávky uvedené v kapitalizovanej forme. Dovolateľ konštatoval, že bolo povinnosťou súdu skúmať ex offio platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a k nej patriacej prílohy č. 1. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 24. septembra 2018 označil za neplatnú v časti úrokov z omeškania, pretože tieto, napriek tomu, že istina bola uhradená dňa 10. septembra 2018, neboli zrozumiteľne špecifikované, keďže už dňa 10. septembra 2018 ich bolo možné kapitalizovať v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda ich bolo možné vymedziť jasnou sumou. Dovolateľ zdôraznil, že pôvodný veriteľ, podľa názoru žalovaného, takúto pohľadávku postúpiť nemohol a nový veriteľ sa nemohol stať ani jej vlastníkom, keďže splnením (jej zaplatením) pohľadávka do výšky 31.867,37 eur zanikla. Žalobcovi teda nesvedčila aktívna legitímácia byť stranou v spore a nemohol teda ani zobrať žalobu späť do výšky uhradenej pohľadávky 31.867,37 eur. Ďalej dovolateľ namietal, že v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 24. septembra 2018, je vymedzená pohľadávka vo výške 2.314.628,64 eur bez toho, aby zo zmluvy vyplývala výška konkrétnej pohľadávky voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorá je postupovaná na postupníka, preto ju nemožno považovať za platnú, hoci sa zmluva v čl. II. odvoláva na prílohu č. 1, v ktorej mali byť jednotliví účastníci identifikovaní uvedením jednotlivých neuhradených faktúr. V súvislosti s prílohou č. 1 uviedol, že z nej nevyplýva, súčasťou ktorej zmluvy o postúpení pohľadávky by mala byť, príloha nie je účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky, t. j. postupcom a postupníkom podpísaná, nie je ani datovaná a nie je jej neoddeliteľnou súčasťou. V prílohe č. 1 nie sú jasne špecifikované úroky z omeškania, ktoré mali byť postúpené na postupníka a ktoré mali byť kapitalizované pri tých faktúrach, ktoré boli uhradené dňa 10. septembra 2018. Namietal, že z prílohy vyplýva jedine to, že postupca (pôvodný veriteľ PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie a.s.) postupuje len „akési príslušenstvo“, ktoré nie je jasne, zrozumiteľne a určito špecifikované. Taktiež len samotné konštatovanie odvolacieho súdu o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, doplnené na strane 8 o bod 25 odôvodnenia (na strane 8 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sa bod 25 nenachádza - poznámka dovolacieho súdu), nie je spôsobilé tieto vady rozhodnutia súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom odstrániť. Výslovil názor, že prvoinstančný aj druhoínstančný súd rozhodol formalisticky, svojvoľne a arbitrárne, bez toho, aby mal ich výrok rozumný základ v obsahu spisu a dôkazoch.

20. Vo vyjadrení k dovolaniu žalobca navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť. Poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 96/2013), podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, nakoľko z hľadiska predmetu tvoria jeden celok. Tento právny názor potom zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré

boli v priebehu súdneho konania vydané. Ďalej uviedol, že z rozhodovacej praxe ústavného súdu je ďalej známe, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (IV. ÚS 115/03). Aj podľa názoru ústavného súdu do práva na spravodlivý proces nepatrí, a preto ani dovolací dôvod nezakladá to, aby sa všeobecný súd stotožnil s právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Žalovaný konštatoval, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, z hľadiska vyššie uvedených kritérií, plne zodpovedá požiadavkám na kvalitu a rozsah odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V súvislosti s námietkami žalovaného uviedol, že tak žalobca, ako ani postupca nemali žiadne pochybnosti o určitosti predmetu zmluvy a o súlade jeho vyjadrenia v zmluve s ich skutočnou a vážnou vôľou. Tomuto zodpovedalo jazykové vyjadrenie predmetu zmluvy (odkaz v čl. II zmluvy o postúpení na prílohu č. 1, identifikácia jednotlivých dlžníkov, označenie faktúry, ako aj právneho dôvodu vzniku záväzku toho - ktorého dlžníka), vôľa zmluvných strán, ktorá bola v zhode s jazykovým prejavom, ako aj následné správanie zmluvných strán. Poukázal na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS/640/2014 zo dňa 1. apríla 2015, z ktorého je zrejмый dôraz na preferenciu výkladu uchovávaajúceho právny úkon v platnosti. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že časť pohľadávky bola v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky už uhradená a tak nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalobca uviedol, že práve pri pohľadávkach (faktúrach), ktoré žalovaný uhradil ešte dňa 10. septembra 2018 bola na žalobcu, ako postupníka, postúpené len príslušenstvo daných pohľadávok, t. j. úroky z omeškania a to konkrétne pri faktúrach č. 8041611, č. 8045728, č. 8049989 a č. 8055119. Zdôraznil, že aj keď sú úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky, neznamená to, že sú s ňou neoddeliteľne späté. Tieto sú samostatným hmotnoprávnym nárokom, samostatne uplatniteľným a disponovateľným. V súvislosti s námietkou žalovaného, že žalobca nebol aktívne legitimovaný na späťvzatie žaloby poukázal na to, že Civilný sporový poriadok neupravuje lehotu, v ktorej má žalobca realizovať čiastočné späťvzatie resp. ani neukladá povinnosť vziať žalobu sčasti späť. Ak by tak však nový žalobca neurobil, nebol by v spore úspešný, pretože v rozhodnutí vo veci samej by súd v rozsahu pôvodne žalovanej istiny žalobu zamietol. Konštatoval, že predmetný procesný úkon je potrebné vnímať v rovine procesného práva (rozhodnutie NS SR sp. zn. 7MCdo/1/2014), pričom nový žalobca (DS Service s.r.o.) postúpením pohľadávky vstúpil do všetkých procesných práva a povinností pôvodného žalobcu a teda aj do práva disponovať so žalobným návrhom. Poukázal na to, že žalovaný najprv uhradil časť pohľadávky dňa 10. septembra 2018 a zvyšnú časť istiny dňa 5. novembra 2018. Z uvedeného dôvodu dňa 12. novembra 2018 pristúpil žalobca k čiastočnému späťvzatiu žaloby s tým, že predmetom konania ostalo príslušenstvo pohľadávky.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

22. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok je treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

24. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces.

25. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v civilnom sporovom procese, je procesnou vadou (t. j. vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou až takú intenzitu, ktorú považuje za relevantnú ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktorá má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil (§ 220 ods. 2 CSP). Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Vo všeobecnosti platí, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia môže spôsobiť jeho nepreskúmateľnosť. Uvedené však bez ďalšieho neznamená, že každé nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho. To, čo súd zaradi do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom, alebo v akom rozsahu odôvodní svoje skutkové a právne závery, je - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu. Strana sporu - ale opäť iba v rámci limitov daných právnou úpravou prípustnosti opravných prostriedkov - nie je zbavená možnosti brániť sa tomu, čo v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé a nezodpovedajúce zákonu. Tým však samozrejme nie sú dotknuté právne dôsledky, ktoré s jej procesnou obranou spája Civilný sporový poriadok, konkrétne to, či dovolateľom vytýkaná okolnosť (nepreskúmateľnosť) je spôsobilá založiť prípustnosť jeho mimoriadneho opravného prostriedku. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne preto bez ďalšieho neodníma strane sporu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v stanovisku občianskoprávneho kolégia č. 2/2016 zo dňa 3. decembra 2015, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2016 vyslovil názor, že účastníkovi konania by bola odňatá možnosť konať pred súdom iba takým písomným vyhotovením rozhodnutia, ktoré by neobsahovalo ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. NS SR vo svojom stanovisku poukázal ďalej na závery vyjadrené v rozhodnutiach EStP, podľa ktorých však o takýto výnimočný prípad môže ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo „vady zásadnej, hrubej a podstatnej povahy“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. V preskúmvanej veci však dovolací súd nepovažoval odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku za také, ktoré by vykazovalo také závažné vady alebo vady, ktoré by dosahovali takú intenzitu, ktorá by v súlade so závermi NS SR, vyjadrenými vo vyššie uvedenom stanovisku (ktoré je aktuálne aj po 1.07.2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok) zakladala prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

26. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, ktoré tak, ako to uviedol žalobca, tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 96/2013) sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré súdy považovali zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 24. septembra 2018, s prihliadnutím na samotný text zmluvy spolu s prílohou č. 1 a to aj v súvislosti s oznámením právneho predchodcu žalobcu, adresovanému žalovanému, o postúpení pohľadávky zo dňa 1. októbra 2018 za určitú, jasnú, zrozumiteľnú, teda za platnú a to aj s odkazom na príslušné ustanovenie Obchodného ako aj Občianskeho zákonníka. Súdy ďalej uviedli aj okolnosti, vzhľadom na ktoré dospeli k záveru, že príloha č. 1, obsahujúca podrobnú identifikáciu rozčlenenú podľa jednotlivých dlžníkov, s uvedením označenia faktúr, vyčíslenia dlžnej sumy, ako aj dátumu splatnosti, je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018 a ňou postupované pohľadávky podrobne špecifikuje.

27. Odvolací súd sa vysporiadal aj s ďalšou námietkou žalovaného, že časť pohľadávky bola v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky už uhradená a tak nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, keď zdôraznil, že pri pohľadávkach (faktúrach), ktoré žalovaný uhradil ešte dňa 10. septembra 2018 bolo na žalobcu ako postupníka postúpené len príslušenstvo predmetných pohľadávok t. j. úroky z omeškania a to s odkazom na konkrétne faktúry a obsah prílohy oznámenia o postúpení pohľadávky z 1.

októbra 2018 a konštatovaním, že úroky z omeškania sú síce príslušenstvom pohľadávky, ale sú samostatným hmotnoprávnym nárokom teda samostatne uplatniteľným a disponovateľným.

28. So zreteľom na uvedené dovolací súd k záveru, že žalovaným dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie plne zodpovedá požiadavkám na kvalitu a rozsah odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, navyše sa odvolací súd nestotožnil len so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, vrátane odôvodnenia jeho rozsudku, postup ktorý mu umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, ale sa detailne zaoberal s podstatnými okolnosťami tohto sporového konania.

29. Dovolací súd ďalej poukazuje aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej NS SR vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že možnosť konať pred súdom sa účastníkovi neodníma ani vtedy, ak by súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdil (viď R 54/2012 a tiež rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 7Cdo/26/2010). Nesprávnym právnym posúdením veci sa totiž strane sporu (účastníkovi) neznemožňuje realizácia procesných práv, ktoré jej priznáva Civilný sporový poriadok (pred 1. júnom 2016 Občiansky súdny poriadok) za účelom ochrany jej subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

30. So zreteľom na uvedené dovolací súd došiel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkaná vada (nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatočné odôvodnenie) nezakladá prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ CSP odmietol.

31. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý nemal úspech (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

32. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.